

De Paradox van Almacht

Wanneer mensen de verwoesting in Gaza zien, rijst vaak de vraag: *Als God almachtig is, waarom laat Hij dit dan toe?* Het is het eeuwenoude probleem van het kwaad, aangescherpt door beelden van kinderen die onder puin begraven liggen en families die rouwen om verliezen die te groot zijn om te benoemen. Filosofen formuleerden het probleem ooit abstract: *Kan God een steen creëren die zo zwaar is dat Hij die zelf niet kan tillen?* In Gaza is de paradox niet langer academisch. Het is voelbaar. Als God het doden kan stoppen, waarom doet Hij dat dan niet?

De Koran en de bredere Abrahamitische traditie bieden een verrassend antwoord: God handelt niet op manieren die in strijd zijn met Zijn eigen geopenbaarde principes. Zijn macht is grenzeloos, maar Zijn rechtvaardigheid is principieel. De Almachtige is geen tiran die moraliteit aan Zijn wil onderwerpt; Hij wil alleen datgene wat overeenstemt met de rechtvaardigheid en barmhartigheid die Hij heeft verklaard. Dit is de **paradox van al-macht**: Gods kracht blijkt niet uit het breken van Zijn eigen wetten, maar uit het hooghouden ervan, zelfs als dat menselijk kwaad ongeremd laat.

Goddelijke Zelfbeperking: De Prijs van Consistentie

De Koran verklaart:

Wie een ziel doodt... het is alsof hij de hele mensheid heeft gedood. En wie een ziel redt, het is alsof hij de hele mensheid heeft gered.
- Al-Ma'idah 5:32

De Joodse traditie weerspiegelt dit in de doctrine van *pikuach nefesh* – de verplichting om levens te redden die bijna elk ander gebod overstijgt. De Talmoud verdiept dit in *Sanhedrin 90a*, waar het behoud van leven verbonden is met de kern van goddelijke rechtvaardigheid. Zowel de islamitische *soenna* (goddelijke gewoonte) als de Joodse *brit* (verbond) beschrijven een God die Zich bindt aan relationele trouw in plaats van te handelen met brute kracht.

Een catastrofale ingreep – het uitroeien van agressors in groten getale – zou de morele orde die God ondersteunt ontrafelen. Het zou de Schepper veranderen in de chaos die Hij verafschuwt. In plaats daarvan legt de Koran uit:

Als Allah de mensen niet tegenhield, sommigen door middel van anderen, zouden kloosters, kerken, synagogen en moskeeën waarin de naam van Allah veel wordt genoemd, verwoest zijn.
- Al-Hajj 22:40

Gods voorkeur ligt niet bij eenzijdige vernietiging, maar bij gemedieerde terughoudendheid – *het in toom houden van sommigen door middel van anderen*. Dit is de paradox in actie:

almacht die vrijwillig gebonden is aan principes.

De christelijke traditie weerspiegelt dit principe van goddelijke consistentie. In Gethsemane berispte Jezus zijn volgelingen:

Steek je zwaard terug op zijn plaats, want allen die het zwaard opnemen, zullen door het zwaard omkomen.
- Matteüs 26:52

Macht gebonden aan principes, niet aan rauwe wraak.

De Troost van Martelaarschap: Een Horizon Achter de Horizon

Waar mensen een onherstelbaar verlies zien, onthult de Koran een andere horizon:

Denk niet dat degenen die op de weg van Allah zijn gedood, dood zijn. Nee, zij leven bij hun Heer, verzorgd, verheugd over wat Allah hun uit Zijn overvloed heeft gegeven.
- Ali 'Imran 3:169–171

Dit is geen cliché, maar een eschatologische uitdaging. Degenen die onrechtvaardig zijn gedood, zijn geen voetnoten in de geschiedenis, maar hoofdrolspelers in de eeuwigheid. Hun vreugde is een verwijt aan hun moordenaars, hun verheffing een rechtvaardiging van hun lijden.

Dit geloof heeft verzet gevoed, van de vroegste moslims die in Mekka werden vervolgd tot de *sumud* (standvastigheid) van de Palestijnen vandaag. In Gaza, waar miljoenen ontheemd zijn en hongersnood de overlevenden achtervolgt, is de overtuiging dat martelaren leven bij hun Heer geen escapisme, maar overleving. Het verandert verdriet in uithoudingsvermogen, puin in altaren van getuigenis.

Toch wist de belofte van de Koran menselijke pijn niet uit. Gezinnen huilen, moeders weklagen, vaders begraven hun kinderen. De eerste reactie is verdriet, rouw en woede – omdat liefde zich verzet tegen scheiding. Maar onder het Palestijnse volk verandert dit verdriet vaak in iets anders: een erkenning dat hun geliefden verder lijden in de ruïnes van Gaza bespaard is gebleven, een aanvaarding van Gods wil en een geduldig hoop op hernieuwing in het hiernamaals.

Hun geloof herdefinieert de dood niet alleen als verlies, maar ook als bevrijding – bevrijding van aards lijden en bevrijding naar Gods barmhartigheid. Daarom weerklinken begravenissen in Gaza, hoewel doordrenkt van tranen, ook met kreten van **Allahu Akbar**. Het is zowel een klaagzang als een bevestiging: een volk dat ervoor kiest te vertrouwen dat martelaren niet vernietigd zijn, maar geëerd, niet afwezig, maar verwacht.

Ook dit is deel van de paradox: terwijl God weigert Zijn wet te breken om moord te stoppen, weigert Hij ook Zijn slachtoffers aan het niets over te laten.

Gods Morele Zuiverheid: De Echo van Onverzoend Bloed

Een andere dimensie van de paradox is goddelijke zuiverheid. Door te weigeren in te grijpen door middel van moord, laat God de schuld volledig bij de daders. Elke afgevuurde kogel, elke gedropte bom, elk uitgehongerd kind – de smet behoort alleen aan hen toe.

Dus wie een atoomgewicht aan goeds doet, zal het zien, en wie een atoomgewicht aan kwaad doet, zal het zien.

- Al-Zalzalah 99:7-8

Vandaag is de grond van Gaza doordrenkt met bloed, en de kreet is niet de stem van één broer, maar van honderdduizenden. **Het bloed van 680.000 onschuldigen schreeuwt naar God vanuit de grond van Gaza – zoals het bloed van Abel ooit vanuit de aarde naar de hemel schreeuwde.**

De stem van het bloed van je broer roept naar Mij vanuit de grond. Wat heb je gedaan?

- Genesis 4:10

Op de Dag des Oordeels zal het lichaam zelf aanklager worden, zijn eigenaar verradend:

Op die dag zullen Wij hun monden verzegelen, en hun handen zullen tot Ons spreken, en hun voeten zullen getuigen van wat zij hebben verdiend.

- Yasin 36:65

En wat de schuldigen wacht, is kwelling zonder verlichting:

Hij zal het in slokken drinken, maar het nauwelijks kunnen doorslikken. De dood zal van alle kanten tot hem komen, en toch zal hij niet sterven; en voor hem zal een enorme straf zijn.

- Ibrahim 14:17

De Talmoed laat geen twijfel:

De goddelozen... hebben geen aandeel in de komende wereld.

- Sanhedrin 90a

Over tradities heen is het oordeel unaniem: een dergelijk grootschalig bloedbad is niet slechts een zonde die in de Gehinnom gereinigd kan worden, maar **een misbruik van Gods naam zelf**. Het schendt *pikuach nefesh* – het gebod om het redden van levens te prioriteren – en bespot de waarheid dat mensen zijn geschapen *b'tselem elohim* – naar Gods beeld. Het is openlijke verachting van Zijn geboden en een heiligschennis waarvan de consequentie eeuwige uitsluiting is.

De Veroordeling van Stilte: Toeschouwers als Medeplichtigen

Maar de paradox reikt nog verder: Gods weigering om Zijn eigen wet te breken betekent dat de wereld wordt getest, en de toeschouwers worden ontmaskerd. De Schrift veroordeelt niet alleen de daders, maar ook degenen die zien en niets doen:

Voorwaar, Wij hebben voor de Hel veel van de djinn en mensen geschapen. Zij hebben harten waarmee zij niet begrijpen, ogen waarmee zij niet zien, en oren waarmee zij niet horen. Zij zijn als vee – nee, nog meer verdwaald. Zij zijn de achtelozen.

- Al-A'raf 7:179

Dit is een donderslag tegen het “vee” van de geschiedenis – regeringen die wapenstilstanden blokkeren, media die “beide kanten” gelijkstellen, burgers die langs puin scrollen. Neutraliteit tegenover een bloedbad is medeplichtigheid.

De Talmoed zegt: *kol Yisrael arevim zeh bazeh* – “heel Israël is verantwoordelijk voor elkaar.” In geest is dit universeel: de hele mensheid is verbonden door verantwoordelijkheid. Stilte is geen neutraliteit; het is verraad.

De Paradox van Almacht in Gaza

Hier wordt de paradox scherper: God is almachtig, maar Hij bindt Zichzelf aan Zijn eigen morele wet. Hij zal geen moord plegen om moord te stoppen. Hij zal geen onrecht plegen om onrecht te stoppen. In plaats daarvan laat Hij menselijk kwaad zichzelf blootleggen – en daardoor behoudt Hij Zijn morele zuiverheid voor het uiteindelijke oordeel.

Voor de martelaren betekent dit troost: hun bloed is niet verloren, maar getransformeerd in getuigenis en eer. Voor de daders betekent het veroordeling: hun misdaden schreeuwen tegen hen, hun eigen lichamen zullen getuigen, en hun lot is eeuwige uitsluiting. Voor de toeschouwers betekent het ontmaskering: hun stilte is medeplichtigheid, hun neutraliteit verdoemenis.

Conclusie

De paradox van almacht is geen abstract raadsel, maar een geleefde realiteit in Gaza. Het laat ons zien dat Gods macht niet willekeurig is, maar principieel. Hij heeft gekozen voor terughoudendheid, en in die terughoudendheid ligt zowel troost voor de onschuldigen als veroordeling voor de schuldigen.

Voor de daders zullen hun eigen lichamen tegen hen getuigen, hun kwelling zal eindeloos zijn, hun misdaden weerklinken vanuit de grond zelf. Voor de toeschouwers is stilte zelf verdoemenis. Voor de martelaren is er leven na de dood, vreugde na verdriet.

Uit het puin van Gaza rijst geen bewijs van Gods afwezigheid, maar een dubbele waarheid: dat menselijke wreedheid echt is, en dat goddelijke rechtvaardigheid onverbiddelijk is. De vraag die blijft, is of wij, die nog ademen, de paradox zullen erkennen – en zullen leven volgens de wet van het leven die God heeft ingesteld: redden in plaats van doden.